

Radu Octavian

Coperta și design: Radu Octavian
Scris de: Radu Octavian

Scris de: Radu Octavian

Lucreție
Luis Daniela Lăzărescu

ȘAPTE PORTI, ORIGINILE LUI JAYDEN WIKER

Şapte Porti : originile lui Jayden Wicker | Radu Octavian

Gen: SF | Părțea I | 300 pagini

ISBN 978-606-92023-5-0

1.61.138

În următoarele săptămâni, în cadrul unei misiuni secretă, Jayden Wicker și-a adus cu el într-o lăzăre de la mulți ani, unul dintre cei mai mari secrete ale lumii: o tehnologie care să revoluționeze viața umană.

În următoarele săptămâni, în cadrul unei misiuni secretă, Jayden Wicker și-a adus cu el într-o lăzăre de la mulți ani, unul dintre cei mai mari secrete ale lumii: o tehnologie care să revoluționeze viața umană.

În următoarele săptămâni, în cadrul unei misiuni secretă, Jayden Wicker și-a adus cu el într-o lăzăre de la mulți ani, unul dintre cei mai mari secrete ale lumii: o tehnologie care să revoluționeze viața umană.

În următoarele săptămâni, în cadrul unei misiuni secretă, Jayden Wicker și-a adus cu el într-o lăzăre de la mulți ani, unul dintre cei mai mari secrete ale lumii: o tehnologie care să revoluționeze viața umană.

În următoarele săptămâni, în cadrul unei misiuni secretă, Jayden Wicker și-a adus cu el într-o lăzăre de la mulți ani, unul dintre cei mai mari secrete ale lumii: o tehnologie care să revoluționeze viața umană.

În următoarele săptămâni, în cadrul unei misiuni secretă, Jayden Wicker și-a adus cu el într-o lăzăre de la mulți ani, unul dintre cei mai mari secrete ale lumii: o tehnologie care să revoluționeze viața umană.

În următoarele săptămâni, în cadrul unei misiuni secretă, Jayden Wicker și-a adus cu el într-o lăzăre de la mulți ani, unul dintre cei mai mari secrete ale lumii: o tehnologie care să revoluționeze viața umană.

În următoarele săptămâni, în cadrul unei misiuni secretă, Jayden Wicker și-a adus cu el într-o lăzăre de la mulți ani, unul dintre cei mai mari secrete ale lumii: o tehnologie care să revoluționeze viața umană.

În următoarele săptămâni, în cadrul unei misiuni secretă, Jayden Wicker și-a adus cu el într-o lăzăre de la mulți ani, unul dintre cei mai mari secrete ale lumii: o tehnologie care să revoluționeze viața umană.

În următoarele săptămâni, în cadrul unei misiuni secretă, Jayden Wicker și-a adus cu el într-o lăzăre de la mulți ani, unul dintre cei mai mari secrete ale lumii: o tehnologie care să revoluționeze viața umană.

STORY CRAFT

P U B L I S H I N G

STORY CRAFT

P U B L I S H I N G

© STORY CRAFT

www.storycraft.ro

Înaintea conuș
nu înțelegem nimic, unde nu știm să ne punem
încă dincolo de frig și căldură în lumenile noastre, dar nu
să înțelegem cum să ne întâlneștem într-o lume
prin care mai multă parte încă de la mulți ani obișnuită
nu rămâne înăuntru în lumeni și nu se poate să o cunoaștem
înțeleptul nostru. Înțelegem că lumea este într-o stare
de confuzie și de confuzie și de confuzie și de confuzie
ZERO

Numele meu este Jayden Wicker. Este luni, 26 noiembrie, ora
23:11. Îmi repet constant fraze care ancorează timpul și spațiul
pentru a putea rămâne atent la vibrațiile ce-mi inundă corpul.

Mediul mi-a devenit ostil și fac efort să-mi sting orgoliul
doar ca să pot conștientiza riscul la care m-am expus. Simt
cum luciditatea îmi alunecă treptat pe panta disperării și a
vinovăției.

M-am încarcerat în propria casă în speranță că mintea îmi
va genera un răspuns și un impuls pentru a acționa. Mii de
gânduri mă lovesc în tâmpale, dar nu pot lua o decizie.

Mă uit în oglindă și-mi văd fața gălbuiu și albul ochilor
alterat de crăpături roșii în mijlocul cearcanelor întunecate.

Se fac trei zile de când nu am mâncat sau dormit cu încercarea
eșuată de a face noțiunea timpului să dispară. Pe telefon
curg notificări la care nu vreau să fiu atent.

Toți străinii îmi cer explicații, dar eu refuz contactul cu

Am lângă mine, pe masa din bucătărie, o scrumieră care parcă vrea să scuipe afară chiștoacele de țigară. Pereții albi își schimbă liniile și unghurile în față și în spate cu intenția de a se apropia de mine.

Mă trec fiori la vizita mesagerului nebuniei, când observ cum din iluzie nu pot sparge zidul și să evadez în realitate.

Emoțiile mi-au devenit niște hiene care se luptă și se mușcă până când se autodevorează. Am lovit atât de mult peretele, încât pielea de pe monturile degetelor mele este roasă parcă de gângăni care descompun cadavre.

Zeul de neclintit, cel care mi-am imaginat că sunt, a căzut din cer și s-a izbit violent de pământ, iar corpul său zdrobit a început să se descompună și să se integreze lent în scoarța terestră ca niște rămășițe luate de apă dintr-o mortăciune.

De trei zile mintea îmi proiectează frânturi de secvențe și o imagine principală care se tot repetă, gargara de sânge a Oliviei și mâinile mele desperate care încercau să îi acopere tăietura lăsată de cuțit în mijlocul gâtului ei.

Reträiesc iar și iar sentimentul sfâșietor pe care îl ai atunci când simți cum viața se scurge, încet, gradual și cu un calm infinit dintr-o ființă.

Resimt cele câteva secunde de disperare, întinse pe o eternitate, atunci când moartea proaspăt ieșită din neantul negru și adânc își face apariția ca un animal turbat, sare la gât și mușcă din carne crudă, își plimbă sângele cald dintr-o parte în alta a gurii cu infinită plăcere și pleacă, lăsând în spate un spirit orfan și o carcasă de carne care urmează să fie transformată în

praf risipit de vânt.

Am ajuns actorul principal al unei sorți chinuite care acum mi-a adus nota de plată pentru toate greșelile pe care le-am făcut. M-am întrebat adesea dacă există ceva pe lume care să provoace mai multă suferință decât moartea.

Viața mi-a răspuns crud și rece. Mai rău decât să mori este să fii cel care aduce moartea.

Mi-am întins sufletul pe masa demonului, iar acum nu-mi rămâne decât să-l las să se bucure de festinul lui spiritual. Scărboșenia asta care a venit în viața mea a fost răul întruchipat. S-a născut în propria mea casă, m-a fermecat și mi-a transformat viața într-un iad animat.

Nu mai am de ales, voi rămâne spectatorul propriei mele degradări.

Sunt cel ce a visat să creeze supraomul. Eroul care a acceptat călătoria și s-a întors cu elixirul. Tot ce am găsit este un mod eficient de a te sinucide pe interior.

Trebuie doar să te urci în vârful ego-ului tău... și să te arunci de-acolo.

UNU

Un gând anume mă făcea să mă întorc pe clădirea Peakbon. Știam că urmează solstițiul Henge, un fenomen care se lăsa văzut doar de două ori pe an. Am insistat să îl vedem de pe cel mai înalt punct al orașului. Pe durata solstițiului Henge, apusul soarelui se alinia cu rețeaua principală de străzi a orașului. Când soarele ajungea la orizont, își lăsa lumina să curgă pe sosele și astfel crea un efect luminos magnific.

În fiecare an, străzile erau blocate de coaliția celor mulți, toți cei care făceau spume de neînțelegere și dispreț față de realitate. Anonimi palizi care își abandonau mașinile, fotografi și spectatori care erau nerăbdători să le servească tovarășilor virtuali o poză filtrată cu garnitură asortată de citat grețos.

Făceam eforturi să țin orice aglomerație la o distanță considerabilă de mine. Dacă aş fi avut de ales între rinosinuzită și să mă îmbulzesc cu un grup de tonti, aş fi ales fericit durerea sinusurilor care-mi apasă pe o respirație grea.

Considerat un antisocial și un pretențios când venea vorba de oameni, îmi consolidam reputația cu o teorie conform căreia, cu cât creștea cantitatea de oameni pe metru pătrat, cu atât creștea proporțional și cantitatea potențială de jeg pe metru pătrat.

Fierul încins al filosofiei lui Nietzsche avea urma cicatrizată pe spatele meu. În ochii mei, omul în sine era o specie jalnică, cu multă dorință, puțină putință și bucurie fragmentată. Crezul meu mă ținea departe de orice loc aglomerat și mă făcea să am un grup restrâns de prieteni. Mai exact, niciunul.

În viziunea mea, lumea în care trăiam era o adunătură de filistini care respirau prea mult oxigen și care mai aveau prea mult timp de trăit. Mă consideram special. Un fel de ultim nihil, în interiorul căruia se ducea un întreg război de luciditate pentru gradul de conștiență al unei ființe umane.

Omul era pentru mine un paradox, bântuit pe de-o parte de inteligență infinită și, pe de altă parte, posedat de o prostie atât de cruntă, încât uneori avea probleme când programa cuptorul cu microunde. Era arhitectul orb și victima propriilor suferințe.

Chiar dacă eram părtaş la existența aceleiași specii, aveam în mine o dorință misterioasă să-mi împing limita psihologică până reușesc să-mi ucid bestia interioară. Pe ecranul minții mele, oamenii jucau un spectacol de teatru fetid, cu roluri ridicol de simple și lipsite de sens. Ignoranța și miopia viziunii lor despre existență îmi contura un sentiment înfiorător în stomac, care mă ținea izolat între zăbrelele mentale generate de refuzul meu de interacțiune.

Respect
Voi am să fiu retras. Solstițiul Henge era o ocazie perfectă să mă retrag la marginea orașului cu singura ființă care reușea să ofere timpului o valoare specifică, iubita mea, Olivia. Pe cât dezgust puteam să am pentru gloata cabotină, pe atât de conectat mă simțeam cu ea.

Era o după-amiază de duminică. Cu câte un rucsac în spate ne apropiam de clădirea Peakbon. O țineam strâns de mâna albă și delicată. Pașii iubitei mele curgeau fin pe terenul prăfos măruntit de utilajele de construcție. Ritmul alert, impus de mine, era asigurarea că nu vom rata momentul. Panta pe care urcam avea un unghi suficient de generos încât să mă facă să simt tensiune în gambe.

După doar câteva minute de mers, Olivia atârna de mine ca o greutate suplimentară. M-am oprit acolo să o las să își tragă respirația. Cu cât ajungeam mai aproape de clădire, ochii ei albaștri intensificau gradul de agitație în toate direcțiile.

Privirea ei consuma întreg spațiul ruinei pe care intenționam să urcăm. Simțeam cum îi tremura mâna și cum emoția se zbătea în corpul ei. Se uita la construcția piramidală precum un căpitan de vas care urma să plece în larg, fără să știe dacă va mai vedea vreodată pământul.

Aveam experiența de a nu privi doar laturile comportamentului uman. Nu contau doar manifestările lor fizice, mincinoase și mascate. Eram atent la densitatea astrală care se contura în spatele pornirilor.

Plin de tact și ingeniozitate, puteam să văd dincolo de ce îmi afișau oamenii. Nu mai decupam roluri, nu mai vedeam oameni, vedeam doar structuri. Manifestările lor erau perce-

pute de mine drept rezultate ale dialogului lor interior. Aproape că puteam să citesc gânduri. Era cea mai de preț abilitate a mea. Abilitate care mă transforma într-un jucătorabil în jocul persuasiunii și al tranzacționării oamenilor ca monedă de schimb.

“Olivia, ești în regulă? Îți simt mâna cum tremură.”

“Da. E prima oară când mă întorc aici. E mult mai diferit decât m-am așteptat.”

Am ales să accept minciuna Oliviei și să sper că la starea ei au contribuit legendele urbane despre clădire.

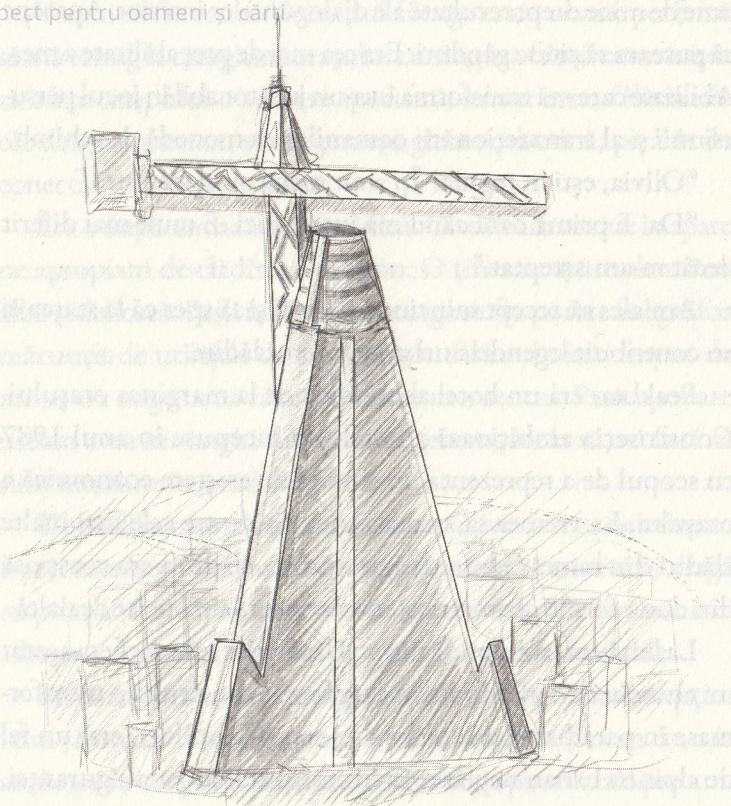
Peakbon era un hotel abandonat de la marginea orașului. Construcția ambițioasă a hotelului începuse în anul 1987 cu scopul de a reprezenta un simbol de creștere economică a orașului. La vremea sa, urma să fie una dintre cele mai înalte clădiri din lume. Cu un design straniu, clădirea era compusă din două forme geometrice, așezate parcă una peste celalătă.

La bază era o piramidă din trei laturi, iar spre vârf era aşezat un trunchi de con. Modul în care fusese construită o transformase în paradisul *builderilor* din oraș. Ca builder, erai un fel de alpinist urban neplătit. O ființă lipsită de genă siguranței, care se urca pe clădiri înalte fără frângărie sau protecție la sol.

De obicei, practicanții erau oameni cu educație slabă, distruiți emoțional de tot felul de probleme și se foloseau de o astfel de activitate doar ca să simtă că “ascensionează”.

Pentru că era o practică în afara limitelor legale, o clădire abandonată de la marginea orașului era elementul ideal pentru acest gen de nebuni.

Chiar și pentru un cățărător cu experiență ca mine, exteriorul hotelului era imposibil de escaladat cu mâinile goale.

Singurul mod în care puteai ajunge în vârf, pe platforma ce reprezenta partea de sus a trunchiului de con, era un grilaj metalic abandonat, prins de pereții clădirii, care fusese utilizat ca suport pentru macara și transport de materiale în perioada activă a lucrărilor.

Hotelul nu a avut nici măcar un vizitator. În anul 1992, din cauza unor întâmplări misterioase, lucrările au fost oprite. Hotelul blestemat, aşa cum a fost denumit în timp, mai era

utilizat doar de câțiva cățărători care simțeau nevoie de mai multă adrenalină în vene. Ruina era nepăzită, pentru că nu era nimic valoros care să poată fi furat și până și o sinucidere necesita un efort mult prea mare pentru o persoană obișnuită.

Ajunsî aproape de clădire, ne-am pus mânușile și, grilă cu grilă, am urcat toată partea verticală a grilajului metalic. După terminarea părții verticale începea partea orizontală a grilajului, care era montată deasupra platformei pe un sfert din dimensiunea ei, la o înălțime de aproximativ un metru. Bucata orizontală era cea mai periculoasă parte din procesul escaladării, fiindcă pașii tăi trebuiau să fie însorți de atenție printre grilele rotunde, distanțate între ele cam la un metru.

La capătul grilei m-am aruncat pe betonul cald și uscat. M-am întors cu brațele larg deschise ca o invitație pentru săritura Oliviei. A sărit în brațele mele.

Corpul îi tremura.

Chiar dacă, în trecut, escaladase clădirea de mai multe ori, mușchii brațelor ei nu mai aveau nivelul de antrenament necesar să susțină un efort atât de mare. Am profitat de ocazie să o sărut și să o strâng în brațe pentru câteva secunde, drept răsplătită pentru reușita de a urca.

Avea un talent aparte. Când te privea cu ochii ei albaștri, parcă privea direct în sufletul tău.

Lumina soarelui în apus deja începuse să cadă peste întreg orașul.

M-am apropiat de marginea clădirii și am respirat adânc.

“383 de metri! Aici chiar simți că respiră”, am zis în timp ce mă uitam la soare. “A fost o idee genială să venim aici, nu-i

Reșpășă, Calliope? Sper să nu îți se facă rău, te-ai dezobișnuit să fi la înălțimea asta.”

Olivia s-a apropiat de mine, și-a lipit capul de spatele meu și m-a îmbrățișat de la spate.

“Voi fi bine, Jayden. Te am și pe tine, cel care îmi face complimente din care tot el are de căștigat”, mi-a zis ea cu o frântură de zâmbet ironic în colțul buzelor. “Și totuși, mă descurc.”

Ne-am așezat pe marginea clădirii. Soarele cobora încet, cu o magie de nedescris. Flacăra roșiacă se domolea în timp ce trecea de linia orizontului, vărsând lumina ca o miere săngerie peste labirintul urban. Efectul produs era uimitor. Lumina se scurgea prin scheletul de străzi al orașului. Olivia avea o expresie calmă și relaxată către rețeaua luminoasă care se reflecta în ochii ei albaștri. Atent și sofisticat, am început să-mi rulez o țigară.

“Cum era cu respirația?” mi-a zis ea cu zâmbet la fel de ironic.

“Solstițiul Henge își cere drepturile, merită savurat din plin.”

“E bine că cel puțin tu îl poți savura. De-ar fi aşa simplu și pentru mine, m-aș apuca acum de fumat”

O adoram pe Olivia.

Dar nu știam de ce. Știam doar că inima mea bătea puțin mai tare de fiecare dată când eram lângă ea. Era un prizonier al vieții care, prin nenumărate încercări de a înțelege viața, a dat de mine, celălalt prizonier, cu care a putut să comunice în sfârșit.

Situația ei semăna cu a mea, dar era mult mai nefavorabilă. Eu căzusem prizonier într-un imperiu interior și navigam printre erupțiile vulcanice ale pasiunilor și fricilor mele. Olivia staționa la granița dintre o lume congelată a rațiunii sterile, lipsite de înțelepciune și un tărâm deșertic al beznei unde, din când în când, loveau furtuni emoționale.

“Ce face să fie diferit pentru tine?” am spus eu, conștient că am lansat o invitație la dezastru.

“Nu intenționez să îți stric momentul, însă nu pot să mă prefac. De când am ajuns pe aproape, am început să tremur, să mă agit. Aici încă miroase.”

Aveam o bănuială. Am văzut cum ochii ei deja începuseră să se umezească. Într-o secundă, o lacrimă s-a desprins de pe față ei și a coborât cu viteza spre bucata de beton, încă pătată de sângele uscat din față clădirii. Am inspirat puternic și lung fumul de țigară, după care am expirat un nor dens peste ce se mai vedea din soarele aproape dispărut.

“A ce miroase, Olivia?”

“Miroase a sânge.”